19.

VI. No 15 ~~Kisérlet~~

TASSOBÓL.

Forditási kisérlet.

ELSŐ ÉNEK. 1.

Éneklem a szent harczot, a vezért
Ki üdvezitőnk sirját visszavette.
Sokat tön észszel, kézzel ő ezért,
Sok szenvedésbe telt nagyhirü tette.
Hiába kelt Pokol, hiába mért
Világ két része végcsapást felette:
Őt nem hagyá az ég s szent zászlai
Alá megtértek bolygó társai.

2.

Oh Múzsa, Te, ki homlokodra nem füzsz
Múló babért, minőt Helikon ád,
De fönn, az égi sergek közt, dicső szüz,
Van örök fényü csillagkoronád,
Tetőled szálljon most keblembe szent tüz,
Te gyujtsad énekem s ne érje vád,
Ha ékesitem a való beszédet,
Más bájt szövén abba, nem csak tiédet.

3.

Tudod, hogy a világ mind arra tódul,
Hová ~~csal~~ Parnasz[ul] önti ~~vajait~~ [édes] vajait,
S a költeménynyel füszeres valótul
Rögzött se fél, oly édesen javit.
Igy a beteg gyermek, ha kóstolóul
Mézzel kenök a csésze ajkait,
A keserü nedvet csalódva iszsza,
Hogy a csalásban élet nyerje vissza.

4.

Nagylelkü Álfonz, te, ki engemet
Révpartra vül, midőn, szeüls zarándok,
Hánykódva szirtek és hullám felett,
Már azt hivém, legott elboruländok,
Vedd nyájas arczczal im e versemet,
Szent fogadásul mintegy ez ajándok!
Lesz tán idő, hogy e jós toll merészül
Megirni rólad is, a mire készül.

5.

S méltó (ha van remény, hogy valahára
Krisztus jó népe békében lehet,
S felül, vad thrák ellen, hajó-s lovára,
Kivíni a bitorlott szent helyet)
Hogy a vezérbot száraron, — akár a
Vizek fölött, illessen tégedet.
Addig figyelj, mit zeng a hösi ének,
S készits hadat, vágytársa Godofrédnek!

6.

Már hatod éve, hogy kelet felé
Ví a keresztyén tábor az izlámmal:
Niczéát, Antiochját megnyeré,
Ezt hadi csellel, azt erős rohammal,
És vissza ettől a népet veré,
Mely Persiából jött tengernyi számmal;
Tortózát megbírá: de most a tél
Beállt, és várja míg tavaszra kél.

7.

Nem messze volt már az esőszak vége,
Mely a csaták zaját megszünteté,
Midőn az Úristen, királyi széke
Fönségiből szemét aláveté,
Onnan, hol a menny legtisztább vidéke
Mégegyszer oly fen trónját hirdeté
Mint a pokol a csillagok alatt van, —
S meglátá mindent egy szemfordulatban.

8.

Veté a földre, hol majd Szírián
És a keresztyén hősökön megálla,
S ama tekintet, mely előtt hiány,
Vágy rejtve nincs, a, sziv nyitott könyv nála,
Látá, Godofréd víni hogy kíván
A városért, hol Isten sírba szálla;
Előtte földi hír, kincs, hatalom
Mind semmi: ő csupán hit, buzgalom.

9.

De nézi Bálduint, sovár agyában
A földi nagyság mint kecsegteti;
Tánkrédot látja, kit gyötör hiában=
Való szerelme, s életét megveti;

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KONYVTÁRA

És Boëmundot, Antiokhiában
Országa új alapját hogy veti,
Törvényt szab, a rendet, szokást javítja,
Tisztelni ~~úgy~~ az igaz Istent tanítja;

10.

S e gondolatban úgy is elmerül,
Hogy a fő czél már-már feledve nála.
Rináldot nézi, harcznak mint örül
A büszke szellem, a nyugvás halála;
Nem ország, nem kincs a miért hevül,
Hanem dicsőség, melynek nincs határa;
Svelf ajkin — látja — mint csügg és figyel,
Sok régi hős példát tanulni el.

11.

Ezen és más szivekbe rejtőzött
Érzést látván, ki él s uralkodik:
Magához inti fénybe öltözött
Gábort, ki az elsők közt második.
Ez Isten és a jobb lelkek között
Örömkövet, híven tolmácskodik:
Ez földre a menny végzésit lehozza,
S buzgó imákkal tér a mennybe vissza.

12.

Menj Godfrédhoz! szólt Isten a követnek,
S mondjad nevemmel: mért e késelem?
Új hadra szállni mért hogy nem sietnek,
Szabaddá tenni végre szent helyem?
Gyűjtse tanácsba főit a seregnek!
Hasson! — Vezérül én őt emelem:
S ezt fogják tenni ott alant is majdan
Most alvezéri már, bajtársi hajdan.

13.

Mondotta: és Gábor felövezé
Gyorsan magát, parancsnak hódolandó.
Szellem-alakját léggel környezé,
A láthatatlant hogy látná halandó:
Embernek arczra, testre képezé,
De menny fönsége rajta, nem mulandó.
Vőn kort, mely ifju= s gyermekév határa;
Díszül sugárt rakott arany hajára.

14.

Vőn szárnyat is, fehért, aranyba szegve,
Mely fáradatlan, s gyors, mint képzelet.
Nagy szárazok s tenger fölött lebegve
Hasítá a felhőt és a szelet.
Igy, mind alább eső tájakra szegve
Irányát, száll a mennyei követ.
Libanus hegy fölött kissé megállván,
Függő egyensúlyt tarta lenge szárnyán.

15.

Majd a vidékre, hol Tortóza fekszik,
Röptét irányzá s hirtelen lecsap.
Kél vala már az uj nap; része terjedik,
De még nagyobb részét borítja hab;
S buzgó imával Istenhez törekszik
Godofréd, mint szokása minden nap:
Hát, imé! a nappal, de fényesebben,
Keletről az angyal eléje lebben.

16.

És monda néki: Godfréd, im jelen
A vártad évszak, mely nyit harczi pályát!
Mért hát tovább egy perczyi késelem
Megtörni Jérusálem érez igáját?
Te gyüjtsd tanácsba mind, ki fejdelem,
Te nógasd czélra bajtársid tunyáját!
Isten vezérül megválaszta téged,
Sők készakarva hódolnak tenéked.

17.

Isten követje, hirdetem, nevében,
Az ő parancsát. Oh mi bizalom
Kelhet, sükerre, a vezér szivében!
A rábizott hadért mi burgalom!
Szólt s elmulék, felszállva gyors röptében
Hol legfőnebb s tisztább az égi hon.
Godfréd a szók=, a fénynek általa
Vakúltan, döbbent szivvel áll vala.

18.

De hogy felrázkodék, s eszébe vette:
Ki jött? ki küldé? s mit jelenteni?
Ha másszor vágy vala, most ég felette
A háborút végkép eldönteni.
Nem, mintha ranggőz, hogy eléje tette
Másnak az Ur, szivét fúrá tele:
De szándokát az égi akarat
Lobbantja, mint gyúl lángban a zsarat.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

19.

Azért meghíja gyors hozzájövetre
A daliákat, és országszerént
Levél levélre megy, követ követre,
Kérést tanácshoz adva rendszerént.
Mind, a nemes lelket mi gyujtja tettre,
Mind, a mi ébreszt szunnyadó erényt,
Szavában oly erőt lehellni tetszik,
És annyi bájt, hogy kényszerítve, tetszik.

20.

Gyült a vezérség, a hadnép követte,
Csak Boëmund ~~távol~~ az, a, ki elmaradt.
Egy rész lakását Tortózába vette,
Más künn veré sátrát, az ég alatt.
A hadnagyok gyülésben összejötte
(Dicső tanács!) sokáig nem haladt.
~~Hol~~ Igy kezdé ottan a kegyes Godfréd el,
Fönséges arczczal, hangzatos beszéddel:

21.

Isten vitézi, a mennyek királya
Kiket választa bajnoki gyanánt,
És tenger és föld harczai, dagálya
Közt horda, őrze, bizton egyaránt;
Úgy hogy néhány év elfolytán alája
Veténk nem egy-két pártos tartományt,
S győzötte, behódolt nemzetek felett
Nevét megállaták s a szent jelet:

22.

Nem oly czéllal hagyók el ősi fészkünk
S szerelmünk zálogit, úgy vélem én,
177/12
Szemközt halállal sem a végre néztünk
A hűtlen tengeren s harczok terén,
Hogy olcsó hírnév füstje lenne részünk,
És barbarok közt birtok-szerzemény:
Így a kitűzött díj parányi volna,
S vérünk a lelki üdv kárára folyna.

23.

De gondjaink végczélja volt, bevenni
Sion dicső falát, s a hitlenül
Nyomott keresztyénség mentője lenni,
Mely itt kemény rabszolgaságban ül,
Egy új ország alapkövét letenni,
A buzgalomnak biztos menhelyül,
Hogy, a szent sírt kinél imádni szándok,
Tehesse búcsuját kegyes zarándok.

24.

Koczkára tettünk eddig már sokat,
Munkát többet kevés becsületért,
A czélra semmit, ha félbenszakad
A háború, vagy más vidékre tér.
Minek gyűlt Európából ennyi had,
Minek foly Ázsiában ennyi vér,
Ily Ha, ~~[illegible]~~ nagy forrongás ~~[illegible]~~ után nyomok:
~~Országok [illegible]~~ ~~[illegible]~~
Nem épült országok, hanem romok?

25.

Nem alkot az, ki isten birodalma
Alapját e világ szerént teszi,
Hol kis, hazátlan nép minden hatalma,
Tenger pogány közt mely körülveszi;
Hol a görögbe nem lehet bizalma,
S a messze Nyugot nem segélyezi;
Hanem csak rom fölé romot tetéz
Mely önzeroskad s temetője lész.

26.

Perzsán, törökön, Antiochián,
(Dicső nevek! fönséges viadal!)
Nem mi művünk, de égi adomány
Volt és csodásan lett a diadal;
Mit ha ki pártosan más végre szán,
Ellenbe az adó czéljaival:
Elveszítjük, és e nagy hírzajra, félő,
Gúnynyal fog emlékezni a regélő.

27.

Ah, Istenért, ne légyen hát közöttünk
Ez ég ajándokát berzennyező!
Annak, mit oly dicsőn munkába vettünk,
Legyen folyása, vége, egyező.
Most, a midőn szabad tér nyílt előttünk,
Most, a midőn az évszak kedvező,
Mért nem futunk a városhoz, igától
Fölmenteni győzelmünk czélját? mi gátol?

28.

Vezérek, esküszöm — és e szavaknak
Legyen tanúja mind jövő, jelen,
Legyen tanúm az ég s kik benne laknak —
Hogy tettre kelnünk az idő jelen.
Minél utóbb, annál ~~bajosb~~ kétesb dolognak ~~bizonytalanabbnak~~ ~~kétesb dolognak~~
Találjuk, a mi most kétségtelen.
Ha veszteglünk, jós lelkekkel gyanítom:
Segélyt hoz a Szentföldinek Egyiptom.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

29.

Szólt: s a beszédre lőn rövid zsibongás.
De most fölállta Péter remete,
Ki bár magános, mint e nagy rajongás
Kezdője, a tanácsban ülhete:
Godfréd szavának itt nincs ellenmondás!
Kétség ily szent valóhoz férhet-e?
Mit ő kifejte, arra mind hajoltok,
Csupán ez a mit én hozzája toldok.

30.

Ha feltudom mind a viszályt, kudarczot,
Mely mintegy versenyül folyt köztetek,
Engedni jobb tanácsra büszke arczot,
A langy erélyt, ha mibe kezdtetek;
Minden halasztást, véleményi harczot
Vissza ez egy kútfőre vihetek:
Ama tekintély ez, mi ennyivel
Megosztva, önmagát emészti fel.

31.

Hol nincs~~en~~ csupán egy fő, ~~a~~ kitől vegyen
Díjt a serény, bírságot a hanyag,
Hol munka-, tisztszabás nem áll egyen:
Ott a kormány bizonynyal ingatag.........
Oh hát egyesült testté hadd legyen
S válaszszon egy főt valamennyi tag!
Adjátok egynek a hatalmi pálczát,
S királynak az mintegy viselje arczát.

32.

Szólott az agg. És mely kebel maradna
Előtted, égi szent hév, zárva hát?
Te, ihleted, hogy a ~~bajnokok~~ szivekre hatna,
Te ihleted a remete szavát;
Mind, a mi vágytól ~~mitől~~ hősimell dagadna:
Veszély, szabadság, hír, — elaltatád:
~~Hogy Vilmos és Guelf, legnagyobbra látók,~~
~~Buillont vezérré első kikiáltók.~~

Vagyhogy vezérré Buillont a legelsők —
kiáltni: Guelf, Vilmos valának elsők.

~~33.~~

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 511/19

VI. No 16.

~~Kísérlet~~

ARIOSTOBÓL.

Forditási kisérlet.

ELSŐ ÉNEK.

-1.

Hölgyek és leventék, szerelmek, kalandok,
S harcz az én tárgyaim, mikről danolandok;
Akkoriból, hogy a mórok özön hada
Tengeren átkelvén, Frankhonra támada,
Agramánt királyuk dühétől vezetve,
Ki fiatal gőzzel mondá, fenyegetve,
Hogy Troján halálát ahhoz illő áron
Megveszi Nagy Károly római császáron.

2.

Loránttról is fogok beszélni egyversben,
Ollyat, a mi nincs még prózában, se' versben:
Hogy lett szerelemből dühössé, bolonddá,
Bár előbb mindenki bölcs embernek mondá;
Ha ugyan az, a ki velem se' bánt jobban,
S már-már fölemészti a mi kis eszem van, +)
Hagy belőle annyit, a mennyi elég lesz,
Hogy, a mibe kezdtem, jól vihessem véghez.

3.

Fogadd, oh Hercules dicső nemzedéke,
Száradunk kiváló fénye, díszе, éke,
Hippolit, fogadd el, mit jószántából ád
És adhat egyedül, alázatos szolgád!
Tartozásom nincs mi leróhassa, mint a
Szavak némi részben, és az író tinta.
Ne is vedd bűnül, hogy kevés adományom,
Mert a mennyi telik, ím mind felajánlom.

4.

Majd hallasz, a méltó nagy hősökkel számban,
Kiknek dicsérete készül mostan számban,
Hallasz [~~Ruggierről~~, ki őseid őse, — [Rugierről
Híres nemzetsfádnak volt legvénebb törzse.
Majd beszélek róla fényes győzedelmet,
Dicső tetteket, ha megnyerem figyelmed,
És ha, tágulván a fejedelmi gondok,
Helyet adsz elmében annak, a mit mondok.

+) Ámor, a szerelem.

5.

Loránt, ki régóta halálból szerette
A szép Angyélikát, s harczolván érette
India-, Média- és Tatárországban
Diadalmút hagyta véghetetlen számban,
Most vele Nyugatra megtért vala épen,
Hol, a Pirenéi nagy hegyek tövében,
Franczia- s Németföld népé~~ivel~~ körzötte —
Károly a mezőben táborát ütötte;

6.

A végre, hogy Marsil s Agramánt királyok
Vakmerőségökért hadd verjék pofájok',
A miért fölszedte egyik Afrikában,
A ki láncsát, kardot elbír a markában;
Másik, hogy a mi nép Spanyolhont lakozta,
Mindet A szép frank föld romlására hozta.
Így Loránt is épen jókor érkezett meg,
De, hogy oly porsos volt, megis bánta bezzeg;

7.

Mert elveszték hölgyét nem sok idő telve;
(Im, mily gyakran téved az emberi elme!)
Azt, kiért Nyugattól Napkeletig annyi
Hoszu harczot vivott, nem akarván hagyni,
Most elveszik tőle, baráti körében,
Egy kardcsapás nélkül, a saját földében.
Az eszélyes császár volt, ki azt elvette,
Oltandó a tűzvészt, mely kigyúlt érette.

8.

Mert némelynap szörnyű verseny keleskött
Loránt és unoka-öccse Rinald között,
Minthogy a leányzó különös népsége
Miatt mindakettő édes vágyban ége.
Károly, egy csöppet sem örülvén e pernek,
Mely elvonta kardját két ily~~en~~ kös embernek,
Elvevé a bajnak okozóját széplen,
S a bajor herczegnek adá azt kezében,

9.

Jutalmúl igérve kettejök közt annak,
Ki ama nagy harczon, melyre útba vánnak,
Több pogányt aprít le, és saját kerüleg
Fegyverét legjobban forgatja közülek.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

De nem úgy ütött ki bezzeg az eredmény,
Mert biznyt futásnak indult a keresztyén,
Fogoly lön a herczeg s vele annyi bátor!
S elhagyatva állott a herczegi sátor;

10.

Hol, miután maga maradt a kisasszony,
Nehogy martalékul a győzőnek jusson,
Előbb, mint az lenne, felszökött nyergébe,
És hátat fordíta még jó idejébe;
Sajdítván előre, hogy az nap elpártol
A szerencse Károly római császártol.
Szük, szoros ösvényen egy erdőbe ment be,
S egy vitézre bukkant, ki gyalog jött szembe.

11.

Sisak a fejében, ~~mellemin~~ derekán pánczélja,
Balkarján a paizs, oldalán aczélja,
Mégis könnyebben fut (legyen útja jó, rosz)
Mint a pőre paraszt a vörös poszthóhoz.*)
Félénk pásztorleány zord kígyótól soha
Nem riadt nem nyargalt oly ~~hirtelen~~ egyszerre tova,
Mint most Angyélika e lovag láttára
Fordítá a zablát, s megeredt kantára.

12.

Ámon fia volt ez a derék levente,2.)
~~Ura~~ Montalbánnak; s gyalog azért ment e,
Mert lova, Bajárdo, csak az előtt épen,
Elszaladt kezéről, csudálatos képen.
Ő, mihelyt szemét a tölgyre fölemelte,
Bárha még jó távol, ~~nyomban~~ nyomban megismerte egybe
Az angyali arczot, a deli szépséget,
Melynek hálójából nem lelt menedéket.

13.

A hölgy paripáját megfordítja nyomba,
S megeresztett fékkel vágtat a vadonba,
Nem is nézi, hol van sűrű, hol világos,
Sé az utat, hol jobb, merre bátorságos;
Hanem, magán kivül, sápadtan, reszketve,
Hagyja futni ménjét, merre viszi kedve.
Fel s alá az erdőn addig addig jára,
Míglen egy folyamnak érkezett partjára.

---

*) Pályafutás alkalmával.
2.) Ronaldo.

14.

A parton időzött Ferraù szerelmen,*)
Merő izzadság s por; mivel egyenesen
A csatából hozta ide égő szomja
~~[illegible]~~.
S a nagy fáradság, mely késztté nyugalomra;
Már most ~~Azonnal~~ ha akarna sem mehetne vissza,
Mert midőn a víznek mohón dűlt, hogy iszsza,
A folyamba ejté sisakját, és semmi
Ügygyel nem birá még belőle kivenni. —

15.

2. A rémült kisasszony épen arra futott,
1. Sikoltozva szörnyen ~~[illegible]~~, minél jobban tudott.
Felszökött helyéből a pogány e szóra,
S fölveté szemeit a kiáltozóra;
Megismerte mingyárt közelebb jöttében,
Noha zavart, sápadt vala ijedtében,
S bár felőle régen hallgat a hir szája:
Hogy, kétségkivül, ez szép Angyélikája.

16.

Udvarias levén, s mert talán oly hővé
Tette keblét e szűz, mint ama kettőé,
A ~~rút~~ hogy tőle selik, áll segélyre készen;
S mintha csak sisakja megvolna, merészen
Kardot ránt, fenyeget és nyomul előre,
Oda, hol Rinaldo kics is fárik tőle.
Többször látták egymást, nem csak úgy futtában,
Hanem mérkőztek is a fegyvertusában.

17.

Gyalog, a mint voltak, mezetelen szablyával
Összecsapnak mingyárt, kegyetlen csatával.
Nemhogy vékony páncél, perecek, kötések—
Egy kovácsüllő sem állaná ütéjek'.
De mialatt ezek dolgoznak keményen,
Ideje, hogy a ló egérutat végyen,
Mert a szép leányzó, megfordulva háttal,
Döfi, sarkantyúzza, tüskén bokron által.

18.

Minthán egyik se' tudott arra menni,
Ellenét lábáról hogy le birná venni;
Mivel a vivásban vele egy fokon áll,
Nem nagyobb, nem kisebb az ennél, ez annál;

---

*) Azaz saracén.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Rináld volt az első, ura Montalbánnak,
Ki megszólalt, mondván a vitéz pogánynak,
Mint olyan, ki keble tüzét már nem állja,
S égve mindenestül, helyét nem találja:

19.

Szólott a pogánynak: Csupán engem bántasz,
Azt hiVéd, pedig, lám, téged szintugy bánt az;
Ha egyéb bajod nincs, mint, hogy ez új napnak
Tündöklő sugári a szivedbe kaptak:
Mi hasznod van, jámbor, ezen mulatságba'?
Hisz, tegyük fel, ölj meg, avagy ejts fogságba,
Még se' tied a szép hajadon, mert már a',
Míg az időt lopjuk, elment dolgára.

20.

Mennyivel okosabb, ha te is szereted,
Hogy velem jösz, s magad' az utjába veted,
Hogy segitsz elérni, és lesarcóztatni,
Mielőtt nagyon is el talál haladni.
Ha egyszer kezünkben a hölgy, kit akarunk: -
Hogy melyünké legyen, döntse el jó kardunk!
Máskülönben, nem tom, akármeddig fáraszt
E harcz, mi követné végre is, mint kár azt.

21.

Nem volt inye ellenezni a pogánynak,
Így a birkozással mostan felhagyának,
És lépnek azonnal oly fegyverszünetre,
Harag és gyülölség úgy el lőn feledve,
Hogy Ferraú, midőn elindultak onnan,
Nem eresztéé gyalog jó fiát Amonnak,
Ülteé háta mögé, unszolá a pogány,
S elrobogtak együtt Angyelika nyomán.

22.

Oh nagy jámborsága a lovagi-hajdannak!
Íme ~~Ezek~~ vetélytársak, nem egy hiten vannak,
És egész testökben sajog a tömérdek
Ütés kegyetlenül, mit egymásra mértek;
Mégis együtt járnak, görbe úton s útlan,
Nagy erdők homályán, és pedig gyanutlan. —
Paripájok, a mely négy sarkantyut érez.
Mostan odaért, hol egy út kettővé lesz.

23.

Már itt nem tudá a két erős levente,
A Kisasszony erre, ~~vagy~~ arra ment-e?
Mert különbség nélkül mindenik ösvényen
Látható az új nyom, a puha fövényen:
Így tehát indultak, puszta ~~szerencsére~~ véletlenre,
A szerencsen arra, Rinald pedig erre.
Amaz, sok csavargás után az erdőben,
Oda került vissza, a hol volt elsőben.

24.

Azon vette észre, hogy a folyamnál van,
Hol imént sisakja elmerült az árban.
Nem remélve, hogy a hölgyre rátaláljon,
Legalább sisakját keresé, a zájon
Hol a víz elnyelte; s a folyamnak nedves
~~Szélihez~~ Szélére leszállá, melyet a hab verdes;
Hanem a fövenyben úgy elült a sisak,
Hogy nagy ügygyel-bajjal ha ki veheti csak.

25.

Most egy élőfáról hosszu póznát törvén,
Méregeti azzal, milyen mély az örvény,
Kurdal a fenékig itt is, ott is, sokat,
Nem marad olyan hely, mit még nem tapogat.
S míg ott, bosszankodva ennyi fáradságon,
Legnagyobb méreggel időz a világon:
Íme, a folyamból, egészen köldökig,
Büszke ábrázatú lovag emelködik.

26.

Teljes fegyverben volt, a fejét kivéve,
Hanem egy sisakot tarta jobb kezébe',
Ugyanazt, mely ottan a folyóba esett
És a mit Ferraú hiába keresett.
Neheztelve mintegy a csodás lovag szól:
Hitszegő, áruló, hát te még haragszol
Ezért a sisakért, hogy itt fog maradni, a
Holott régen vissza tartozál azt adni?

1913 / 13

27.

Emlékezz rá, pogány, a midőn megölted
Angyélika bátyját: itt van az, előtted;
Igérted, a sisak rövid-nap enyim lesz,
A folyóba veted, többi fegyverimhez.
Most, hogy a szerencse teljesíté, látom,
Mit te elmulasztál, s vissza adá sajátom

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

32.

Még nem messze járt ő, csak keveset méne,
Hát ímol, előtte szökdel szilaj ménje:
Állj meg, én Bajárdom, édes lovam állj meg,
Nélküled elmenni nem tudok; no várj meg!
De biz e szép szóra a paripa süket
Nemhogy vissza térne, sőt még jobban üget.
Rináld megy utána, égve nagy bosszútól
De mi Angyélikát érjük ~~itt~~ hamarabb utól.

33.

Fusson ő az erdőn, sötét rengetegen,
Járatlan, kietlen, borzasztó helyeken.
Levél zörrenése, ~~[illegible]~~ zöld lomb susogása,
A cser, a szil, a bükk félelmes zúgása;
~~[illegible]~~
Reszegéssel töltvén gyönge szivét tele,
Különös egy utat csináltattak vele:
Mert ha árnyék ~~[illegible]~~ rendül + hegyen akár völgyön:
Már Rináldtól reszket, ~~hogy utána~~ + azt képzeli ő jön.

34.

Így az üsző dámvad, szülő erdejében,
Vagy fiatal zerge hűs lombok tövében,
Mely anyját a párducz körmei közt látta,
Midőn rá az épen véres torkot tátá,
Erdőről erdőre fut a kegyetlentűl,
Reszket ijedtében, s új-új félelemtűl:
Egy fa-tő, egy ág ha érinti futtában,
Magát a szörnyűnek véli már fogában.

~~Míg aztán egy [illegible] ligetben [illegible],~~
~~Melyet egy a hűs [illegible] könnyedén himbála.~~

~~Az nap, akkor éjjel [illegible] [illegible]~~
~~Bajárdot [illegible] szép [illegible] magán [illegible], [illegible]~~
~~Végre egy gyönyörű ligetben [illegible],~~
~~Melyet a friss [illegible] könnyedén himbála.~~
~~Hol~~

Ne haragudj' vagyha a harag erőltet,
Haragudj' magadra, hogy hited megtörted.

28.

Ha pedig az a baj, hogy finom sisak kell,
Szerezz mást, s viseld azt nagyobb becsülettel!
Ilyet hord Lóránt is, ama jó levente,
Ilyen van Rinaldnak, ha nem különb, mint e!
Egyik Almonté volt, Mambrine a másik,
Vedd el, a melyikre fogad jobban vásik,
Hanem ~~az~~, a mit ~~rég~~ egyszer nekem hagytál szóban,
Jól tennéd, ha nekem hagynád most valóban.

29.

A mint a kisértet így elébe álla,
Borzadt a lovagnak minden szőre-szála;
Elképedt, az arczát elhagyá a vére
Szava, mely ajkban volt, rátapadt nyelvére.
Majd Argaliától (mert a neve az volt),
A ki hajdan ott az ö keze miatt holt,
Hallva hitszegésés szemrehányás képen
Boszu, harag és düh lángja gyúlt szivében.

30.

És mivel nem érti rá, hogy magát kivágja,
Azt is bölcsen tudván, hogy igaz a vádja,
Hallgatott, a száját felnyitni se merte.
De szivét a szégyen úgy keresztül verte,
Hogy megesküdt anyja Lánfuza éltére,
Miszerint ~~más~~ több sisak nem megy a fejére,
Míg Lóránttól ki nem küzdi ama szépet,
Melyet az az Álmont fejéről letépett.

31.

Esküjét ezúttal megis tartá jobban,
Hogysem azt az elsőt, mely szemére lobban. —
Akkor indul onnát, oly veszett kedélylyel,
Hogy érzi, emészti magát nappal, éjjel.
Csak azon van, hogy a leventét keresse,
Itt is, ott is, a hol szokott járni, lesse.
~~Jó Rinald azalatt~~
Más kalandra bukkant jó Rinald ezalatt,
A ki Ferrauval nem egy úton haladt.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

35.

Az nap, akkor éjjel, másnap szinte délig
Bolyga, nem tudván hol; az is elsele félig;
Aztán megálla egy kies erdőben,
Mely lassan himbálta magát a szellőben.
Két ezüst csermelynek hallá mormogásit,
Melytől szüntelen fris, gyenge ott a pázsit;
S a mint a kövecs közt habjai gördülnek,
Édes összhang lészen e moraj a fülnek.

36.

Ott magát a szép hölgy vélve bátorságban
És Rináldtól ezer mérföld távolságban,
Gondolá, hogy jó lesz ennyi út és ennyi
Nyári hőség után kissé megpihenni.
Leszálla virágos szép mezőben tehát,
És legelni csapta, lefékezvén, lovát;
Az a tiszta csermelyt bolyongva követi,
Melynek széleit fris, buja virány fedi.

37.

Ime, lomblugast is lát nem igen távol,
Virágzó tövisből, szép piros rózsából,
Mely magát a habban nézi tetszelegve,
Árnyas vén cserfáktól a nap ellen fedve;
Sűrű boltot képez, melynek üregében
Titkos árnyért untzol fris tanyára szépen,
És úgy összenőtt lomb, galy, levél meg inda,
Hogy a nap se lát be, hát kisebb szem, mint a!

38.

Benn puha füvecskék alkotnak gyepágyat,
Mely nyugodni hija, a ki nem is bágyadt:
~~A szép hölgy pihenni tagjait eresztvén~~
~~Lefekszik s az álom karjaiba hull~~.
Tagjait a szép hölgy pihenőire hajtja,
Ott lefekszik és ott el is szunnyad rajta.
De soká nem szunnyad, s jól még el se alszik,
Mert egy érkezőnek lábdobaja hallszik.

— — — — — — ! — — —

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KONYVTÁRA

MTAK 6/1939.
K 511/19.